

L'acord amb Europa i el misteri de la Santíssima Trinitat

Sembla que ha arribat l'hora de fer la meva petita contribució als mars de tinta que s'han vessat últimament a propòsit de l'informe de la KPMG. Naturalment, pateixo un gran desavantatge en comparació amb la majoria de les persones que han escrit sobre el tema. No és que no hagi llegit l'informe de la KPMG, és que no l'he vist ni de lluny, no sé ni quantes pàgines té, ni que proposa exactament: tot el que en sé ve de la premsa, de la ràdio i de converses amistoses amb aquells que tenen prou temps lliure i paciència suficient per parlar-me de la política. El meu interès en el tema es deu, en part, al fet de tenir un amic que és més defensor d'un acord d'associació amb Europa que Jaume Bartumeu. Això el situa directament, si no al *top ten* dels partidaris de l'acord d'associació que hi ha al país, doncs com a mínim entre *els quaranta principals*. I vet aquí que, encuriósida pels articles sobre el tema recentment apareguts a la premsa, li he demanat que em fes un resum dels avantatges d'un futur acord amb Europa. Una petita llista. Qui se'n beneficiarà i en quin sentit. A la qual cosa m'ha contestat amablement que això significaria resumir una extensa bibliografia d'aproximadament 20.000 pàgines que s'ha acumulat sobre el tema durant els darrers trenta anys, cosa que equivaldria a explicar-me el misteri de la Santíssima Trinitat. O sigui que em va enviar cap a la biblioteca. I a la biblioteca vaig anar.

A la biblioteca, efectivament, m'esperaven milers de pàgines escrites sobre el tema. Per si de cas, vaig optar per saltar-me la informació relativa al segle passat, i centrar-me en el que s'ha publicat durant els últims catorze anys. Ara mateix, estic lluitant amb la temptació de copiar els títols de tots els llibres que tinc actualment sobre la taula. La temptació m'ha vençut parcialment.

Així, hi tinc els informes de Blanca Vilà (*La relació Unió Europea–Andorra amb la perspectiva 2004-2009*) i Joan Clavera (*El canvi necessari en el model econòmic amb la perspectiva 2004–2009*), publicats pel grup parlamentari socialdemòcrata, uns quants volums d'autoria del professor de l'IESE Víctor Pou i Serradell, publicats per Crèdit Andorrà (el més recent es diu *Andorra–Unió Europea. Tercera fase del procés d'acostament del Principat a la Unió Europea. Cap a la integració en el mercat interior europeu*) i, no cal dir, el llibre *Andorra–Unió Europea. Cap al mercat interior*, de Jean-Claude Berthélemy, Joaquim Llimona i Marc Maresceau. No hi podia faltar tampoc el resum de la 14a Diada andorrana de la Universitat Catalana d'Estiu de Prada de Conflent *Andorra i la integració a la Unió Europea*. I ara deixo de copiar els títols de les publicacions, i intento explicar-vos què n'he extret.

Primer de tot, tots els autors dels llibres esmentats, sense excepció, consideren que la situació que té Andorra avui en dia de cara a la Unió Europea no pot durar indefinidament. Tots coincideixen que el que tenim avui en dia, quan els andorrans tenen l'estatus d'estrangers no comunitaris en tots els països de la Unió i els professionals i estudiants dels 27 països de la Unió tenen una preferència davant d'ells pràcticament en tots els casos, és una situació transitòria de la qual hem de sortir tan aviat com es pugui amb els millors resultats possibles. Un dels exemples és el dels metges andorrans, els títols espanyols dels quals es consideren no vàlids a Espanya i la formació continuada dels quals no és reconeguda ni quantificable. Per no restar aïllats en els àmbits de la recerca, el medi ambient, la protecció dels consumidors, i molts altres, un acord amb Europa sembla altament desitjable, tot i que és indis-

cutible que si s'hagués conclòs fa vint anys la situació d'avui en dia hauria sigut molt menys crítica.

És cert que, tal com s'ha comentat recentment a la premsa, la majoria dels experts recomanaven l'entrada d'Andorra a l'EEE. Ara bé, ja fa més de vuit mesos que es va publicar a *El Periòdic d'Andorra* l'entrevista amb l'ambaixador especial prop de la Unió Europea, el senyor Òscar Ribas Reig, que ens explicava que l'entrada d'Andorra a l'EEE no es veia possible ja que tots els membres de l'EEE havien de donar el seu acord, i Noruega s'hi va oposar. És una entrevista que recomano assíduament, ja que en la data de 6-02-14 ja explicava amb summa claredat el camí de les negociacions que es porten a terme.

Ja fa més d'una dècada, tots els experts semblaven estar d'acord que l'aproximació a Europa era necessària. Tots preveien que tant per a la imatge internacional positiva del nostre país com també perquè Europa admetés la possibilitat d'un acord, el diferencial fiscal entre Espanya i Andorra s'havia de reduir considerablement. Tots saben que els bancs s'haurien d'adaptar a uns procediments de control encara més rigorosos que els existents. Tots proclamaven unànimement que aquests sacrificis eren necessaris: amb la indispensable condició que es respectessin les especificitats d'Andorra com, per altra banda, ja s'han respectat les especificitats de Malta i Liechtenstein en altres ocasions. Fa dies que sabem que ens estem movent cap a la pressió fiscal sobre els beneficis d'un 20%. Ha arribat l'octubre i, amb aquest, la campanya electoral: no sé quins nous descobriments amaga l'informe més recent, però ara mateix tot el que ja se sabia sembla nou. Tot i així, l'acord d'associació amb Europa sembla l'única via oberta per a nosaltres.